

Ὁ μὴ εὐρίσκων τὸν Θεὸν πανταχοῦ.
οὐδαμοῦ εὐρίσκει αὐτόν. J. PETIT-SENN.

* *

Αἱ ῥυτίδες εἰσὶν αἱ ἀτραποὶ ἐν αἷς τὰ
ἀπερχόμενα ὀνειροπολήματα συναντῶσι
τὴν ἐρχομένην πείραν. J. PETIT-SENN.

* *

Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι διὰ τὴν ἀρε-
τὴν ὅ,τι ὁ πέπλος διὰ τὴν ὠραιότητα
ἀναδείκνυσι αὐτὴν λαμπροτέραν.

CHESTERFIELD.

* *

Ὁ Νεῖλος κρύπτει τὰς πηγὰς αὐτοῦ.
πόσαι περιουσίαι δὲν εὐχονται νὰ δυνη-
θῶσι νὰ πράξωσι τὸ αὐτό!

J. PETIT-SENN.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΠΟΙΗΤΗΣ ΘΗΣΣΚΩΝ

~ ~ ~

Τῷ φίλῳ Σπ. Π. Λάμπρῳ.

• Θὰ ἀποθάνω—κλαύσατε! Ἄς μὴ μ' ἀποστερήσῃ
τῶν συμπαθῶν δακρύων σας ἐλπίς ἀπατηλή.
Δὲν ἀνακύπτω ἴδατε, ὁ ἥλιος πρὶν δύτῃ
ὥχρὰ ἐπὶ τοῦ στήθους μου θὰ κλίν' ἡ κεφαλὴ.

• Αἶ! ἴσως ἔζησα πολὺ ὁ μὲν νεανίας·
τὸ χθὲς παιδίον ἔπρεπε καὶ χθὲς νὰ ἀποθάνῃ.
Ἡμέραι, χρόνοι δὲν μετροῦν τὸν βίον τῆς καρδίας,
πολλάκις μί' ἀρκεῖ στιγμή νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ.

• Εἶπα κ' ἐγὼ: ὑπ' οὐρανὸν ἀνέφελλον, ὥρατον,
εἰς γῆν, ἧτις ἐγέννησεν ἐθνῶν τοσοῦτους βίους,
ὅπου εἰς βῆμα πᾶν ἐλπίς καὶ φρόνημα ἀκμαίων,
εἶπα, δὲν ἔχομεν παλμούς, χαρὰς παλμούς μυχιούς;

• Καὶ οὕτω Φράγγων ἀοιδῶν τὰ ἄσματα καὶ μόνον
θρηνάδῃ, ἀπελπιστικῶς ἐδῶ θὰ ἀντηχῶσι.
Καὶ θ' ἀναψάλλωμεν αὐτὰ μὲ πῦρ ἡμεῖς, μὲ πόνον,
ἐνῷ τὸ αἷμα, τὴν ζωὴν, τοὺς πόθους μᾶς ῥοφῶσι;

• Ἡ Δύσις ἂν ἐγήρασε κ' ἐξήντησε τὸν βίον,
καὶ ἔμεινεν αἰσθημάτων παντός ἐστερημένη,
πληρόνουςα τὴν πειρὰν τῆς διὰ πικρῶν δακρύων,
ἀλλὰ νεάζομεν ἡμεῖς καὶ ἡ ἐλπίς μᾶς μένει.

• Εἶπα, ἄς ψάλω τὴν ζωὴν, εἴν' ἡ ζωὴ γλυκεῖα.
Ἄς ψάλω τὴν νεότητά, τὴν ἀνοιξὶν τοῦ βίου!
καὶ ἐνθους λύραν ἔλαθ' ἡκούσθη ἀρμονία,
ἦσαν τὰ πρῶτα ἄσματα ἀπράγμονος παιδίου.

• Εἰς τὴν ἀγὴν προσέδλεπα τὴν παιδικὴν μου φίλην.
Εἰς τὴν ἐσπέραν, τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου τὴν γαλήνην
Ἐμελαγχόλουν θεωρῶν τὴν θάλασσαν ὀργίλην,
γαλήνην ἤθελα παντοῦ, συμπάθειαν κ' ἐκείνην.

• Μὲ πόσα ἄνθη ἔστεψα τὸν βίον καὶ μὲ ποῖας
ἐλπίδας τὸν ἐστόλισα καὶ πῶς τὸν ἐπαντάσθην!
Θεέ! καὶ πόσον ἀπατᾷ τὸ ὄναρ τῆς καρδίας! ...
Μίαν ἡμέραν ἄφησα τὴν λύραν κ' ἡκροάσθην:

• Τί ψάλλει οὗτος; ἔλεγε τραχύφθογγος ρωνή τις.
Παιδίον! ἄλλος ἔλεγε, δὲν ἔμαθε τὸν βίον.
Εἰς Κρή; στεναζῶν ἔκραξεν: Εἴσαι μακρὰν τῆς
[Κρήτης ...

Καὶ τότε πρῶτον ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν δακρύων.

• Καὶ ἤκουσα βοὴν μακρὰν προμήνυμα θεέλλης,
καὶ ὅτε ἤγειρα ὥχρὰν τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδον,
ἐν μέτρῳ ἤμην ζοφεροῦ καὶ πνιγροῦς νεφέλης
κ' εὐρέθην ὁ πρὶν εὐέλπις σταρούμενος ἐλπίδων.

• Ὁ βίος! ἤκουσα φωνὰς περὶ ἐμὲ τραχεῖας
τὸ τέρας, ὅπερ τῆς μητρὸς ἐλπίδος τοῦ τὰ στήθη
κατέσχισε καὶ ὀρφανὸς χωρεῖ ἐγκληματίας!
Ὁ μητροκτόνος! σπεύσατε καὶ τύραννος ἡτύχθῃ.

• Ἐνώπιόν τοῦ κλίνετε τὸ γόνυ· δούλους θέλει!
Καὶ σὺ Ἑλλάς, καὶ σὺ ἐδῶ! τῆς κλίνης σου ἐγείρου
καὶ κόψον πρὸ τοῦ τέρατος, ἢ θάνατόν σοι στέλλει.
σὲ πυρπολεῖ τὸ φῶς αὐτὸ τοῦ μάγου σου ὀνείρου.

• Παρῆλθ' ἐκεῖν' ἡ ἐποχὴ! ἡ ἀνθρωπότης πλέον
ὠραία κόρη, εἰς ἀγροῦς δὲν παίζει μὲ τὸν βίον,
καὶ ἡ ἐλπίς δὲν μειδιᾷ πρὸς τὸ παιδίον κλαῖον!
Κεῖται νεκρὰ, ἀφροῦ δαιμόν ἐξέθρεψε θηρίον.

• Σπεύσατε ὅλοι! τὴν ὁδὸν θὰ χάσῃ ὁ βραδύνων.
Σπεύσατ' ἐνὸςψ' ἀστραπή μᾶς φύγῃ τὸ συμφέρον·
ὁ πρῶτος φθάς, καὶ ταπεινῶς ἐμπρὸς τοῦ βίου κλίνων
Ἐκεῖνος μέγας ἐπὶ γῆς... Καὶ ἔτρεχε κ' ὁ γέρον.

• Μὲ βῆμα τρέμον ἔσπευδε καὶ σπεύδων ἐνεκροῦτο.
Οἱ νεανῖαι ἔσπευδον κ' ἐγήρασκον πρὶν φθάσουν.
Γυναῖκες, κόραι ἔσπευδον τὸ πλῆθος ἐπυκνοῦτο
καὶ ἀπεπνίγοντο ἐκεῖ, μὴ τὴν ὁδὸν τῶν χάσουν.

• Ἀπάτη, δόλος, δίκαιον! τινὲς αὐτῶν ἐφώνουν.
Ἄλλοι ἐκράυγαζον δεινῶς καὶ ἄλλοι ἐμυκῶντο.
ὑπὸ τὸ βῆμά των τὴν γῆν ἐνόμιζον ἐκλόνουν
κ' ὑπόπτως ὑπεδύλεποντο, ὅσάκις συνηντῶντο.

• Καὶ ἡῤξανεν ὁ θόρυβος... καὶ ποῦ καὶ ποῦ θυ-
[μάτων
ἀπελπισίας ἤκουα φωνὰς πεφοδισμένους.

Ἄλλ' ἦτο σκότος ὁμιλος μ' ἐφαίνοντο φασμάτων,
δὲν εἶλεπα ὁ πλήσσωσι τίς, καὶ τίς ὁ πληγωμένος.

• Ἡμιθανὴς κατέπεσα· οὐδεὶς συνεκινήθη·
οὐδεὶς τὴν χεῖρα ἔτεινε νὰ με ὑποστηρίξῃ.
Πᾶς τις προσκόπτων εἰς ἐμὲ, μοὶ ἔλεγεν: Εὐθήθη!
τί μένει; οὕτω; πτέρνα τις ἀφύκτως θὰ σε πλῆξῃ.

.

• Μακρὰ περί ἐμὲ σιγή, σιγή νεκροταφείου
μ' ἐξήγειρε τῆς ζάλης μου· Εὐρέθην μόνος πάλιν.
«ὦ ἦμι! ἀπὸ ἔμαθα πολλά περὶ τοῦ βίου·
καὶ πικρὸν ἦτο σκοτεινός! πόσῃν ἡσθάνθη ζάλῃν!

• Ἐκτοτε ἄλλως ἔφαλλον! ἐξήτησεν νὰ φωτίσω
τοὺς καταδίκους τῆς ζωῆς, τοὺς ζῶντας ἐντὸς σκό-
[τους!]

Καὶ εἶπα: ἂν ἐλάχιστον αὐτοὺς παραμυθήσω! ...
ἀλλ' ὅμως ἐλησμόνησα τοὺς φθόγγους μου τοὺς
[πρώτους.

• Ἦσαν οἱ φθόγγοι μου τραγεῖς—ἐπόνει ἡ καρδίᾳ
καὶ ἡ ζωὴ μου μετ' αὐτῶν ἐπέτα τῶν χειλέων·

τὰς νύκτας μου ἐμήκυνεν ὡχρὰ ἡ ἀγρυπνία
καὶ ψάλλων φεῖ! ἐξέπνεον καὶ ἔφαλλον ἐκπνέων.

• Αἶ! ἴσως ἐζησα πολὺ ὁ μόλις νεανίας!
κἂν ἔπρεπε νὰ μοὶ δοθῇ ἰσχύς τις πλειότερα·
ἢ κἂν διὰ νὰ αἰσθανθῶ στιγμὰς τινὰς ὀλβίας,
ἃς ἔμενέ μοι σάντροφος καρδί' ἀπειροτέρα!

• Θά ἀποθάνω, κλαύσατε! ἐὰν δὲν ἐμποδίσῃ
τὰ δάκρυά σας, καὶ αὐτὰ, ἐλπίς ἀπατηλή!
Δὲν ἀνακύπτω! βλέπετε, ὁ ἥλιος θά δύσῃ
καὶ πρὸς τὸ στῆθος μου ὡχρὰ θά κλίν' ἡ κεφαλὴ.»

ΙΩ. ΚΑΜΗΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ

4

Τί πρᾶγμα θέτουσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης, κόπτουσι, καὶ ὅμως δὲν τρώγουσι;

5

Ποῦ εὐρίσκεται ὁ βασιλεὺς ὅταν δύνῃ ὁ ἥλιος;

Δύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ λογοπαιγνίου.

3. Διατί ὁ ἥλιος ἀνατέλλει τόσον ἄργά τὸν χειμῶνα; — Διότι εἶναι τοσοῦτο ψυχρὸς,
ὥστε βαρύνεται νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης του.

~~~~~

ΓΡΙΦΟΣ

χ ὡς τὸν

τα

Σοφὸς ἀποκρίτωρ
τοῦ Βυζαντίου.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ Τῷ Η΄ ΦΥΛΛΑΔΙῳ ΓΡΙΦΟΥ

Ἐνίοτε ἡ ἀρετὴ γονυπετῆς ζητεῖ συγγνώμην παρὰ τῆς κακίας.

(Ἐν Νι Ο.—Ι=τέ.—ΙΑΡ αἰτεῖ.—γόνυ.—ΠΕΤ.—Ἦς ζητεῖ συγγνώμην παρὰ τῆς κακίας.)